

Моддаҳои масткунанда ва зарарҳои он

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۀ]

Солеҳ ибни Фавзон ал-Фавзон

Таҳия: islamhouse.com

2013 - 1434

IslamHouse.com

المسكرات وأضرارها

«باللغة الطاجيكية»

صالح بن فوزان الفوزان

إعداد: الفريق الطاجيكي بموقع دار الإسلام

2013 - 1434

IslamHouse.com

Моддаҳои масткунанда ва зарарҳои он

Эй Мардум!

Шумо аз Худо битарсед ва шукрашро ба ҷо оред. Ў инсонро каромат додааст ва барояш имтиёзе додааст, ки дар дигар махлуқот дида намешавад. Худованд мефармояд:

﴿وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا﴾ [الاسراء: ۷۰]

"Ва дар ҳақиқат мо фарзанди Одамро гиромӣ доштем ва онҳоро дар барру баҳр (бар маркаб) савор кардем ва аз анвои рӯзиҳои покиза баҳрамандашон сохтем ва бар бисёре аз махлуқотамон фазилати бештарашон додем"

Сураи Исро, 70

Як чизе, ки инсониятро Худованд бо он каромат додааст, ин ақл мебошад, ки бо он аз дигар ҳайвонот фарқ мекунад ва тавассути он некиро аз бади ва фоидаро аз зарар ҷудо менамояд. Агар инсон ақлашро гум кунад, дигар аз он фоидае наместонад, балки он бори гароне мегардад бар дӯши дигарон.

Инсон тавассути ақл метавонад дар мавриди нишонаҳои Худованд андеша намояд ва онро дарк кунад ва бо ақл метавонад ихтироӣ ва навовариҳо кунад.

Ақл инсонро водор мекунад, то сифатҳои хубро соҳиб гардад ва аз сифатҳои паст худдори намояд.

Бо ақл инсон барои корҳои хуб талош мекунад ва аз корҳои бад мепарҳезад.

Худованд ақдро ба номҳои гуногун зикр намудааст, ақл, мағз, идрок, ҳис ва ин ҳама далолат ба маонии бузурге мекунад.

Худованд дар китобаш касонеро, ки ақли худро истифода намебаранд, сарзаниш мекунад ва онҳоро аз ҳайвонот ҳам пасттар меҳонад.

Худованд мефармояд:

﴿ أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ

أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾ [الفرقان: ٤٤]

"Оё ту гумон мекуни, ки аксари онҳо мешунаванд, ё дарк мекунад? Онҳо ба монанди ҳайвонотанд, балки аз ҳайвонот гумроҳтаранд"

Сураи Фурқон, 44

Худованди муттаол истеъмоли ҳар маводеро, ки ақдро халалдор месозад, манъ мекунад ва барои ин кор ҷазои вазнин ва азоби сахте муайян намудааст. Ақл яке аз панҷ чизи зарурист, ки тамоми шариатҳо муҳофизати онро воҷиб гардондаанд ва дар ҳифзи онҳо маслиҳат ва фоидаи умумибашар аст. Зеро ҳар касе, ки ақлашро гум кунад, ҳам ба нафси худ зарар мерасонад ва ҳам ба дигарон.

Агар зарари ба ҳудаш расонда ҳалок, вайронии ахлоқ ва ифлоси бошад, зарари ӯ ба ҷомеа тавассути ҳалал ворид намудан, ба амну суботи ҷомеа ва дар ҳарос овардани он мебошад.

Худованди муттаол мефармояд:

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْحُمُرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقَعَ بَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْحُمُرِ وَالْمَيْسِرِ وَيُضِدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾﴾ [المائدة: ٩٠، ٩١]

"Эй касоне, ки имон овардаед! Ҳамоно арақ, қимор, сангҳои насбшуда барои парастии ва бахтсанҷи бавоситаи тирҳо палидиест, аз амали шайтон, пас шумо аз он парҳез кунед, шояд наҷот ёбед, ҳамоно шайтон меҳақад дар байни шумо тавассути арақ ва қимор душмани ва кина эҷод намояд ва шуморо аз ёди Худо ва аз намоз боз дорад. Пас оё шумо аз он имтиноӣ меавредед?"

Сураи Моида, 90-91

Худованд дар ин оят зарарҳои арақро баён менамояд ва арз мекунад, ки арақу қимор ва дигар палидиҳоеро, ки зикр намуд, боиси ноком шудан мегарданд ва он ҳама палиданду аз амали шайтон ва дар ҷомеа душманию кинаро ба бор меоранд ва аз зикри Худо боз медоранд, ки ҳаёти дилҳо танҳо бо ёди ӯ мебошанд.

"Онҳо барои шумо ҳеҷ арзишро ҷои нестанд. Онҳо дӯстмедоранд, то дар мушқилот бошад. Гоҳо кина аз даҳони онҳо ошкор мегардад. Ва он чи дар дилҳо пӯшида доранд, бузургтар аст"

Сураи Оли Имрон, 118

Палидтарин нақша ва пурқувваттарин силоҳи онҳо, ки бо шумо дар ин замона меҷанганд, маводи муҳаддир мебошад.

Онҳо ин маводро кишт мекунанд, аз он мавод омода мекунанд ва ба шумо пешкаш менамоянд ва бо роҳҳои гуногун ва пинҳони дар байни шумо паҳн мекунанд ва дар ин роҳ онҳо аз шайтонҳои одамсурат истифода мебаранд, ки фасодро савдо мекунанд ва бадтарин мусибатро ба сари ҷомеа меоранд. Онҳо касоне ҳастанд, ки дар рӯи замин фасод мекунанд.

Ҳар шахрванди бонангу номусе, ки дар бораи онҳо маълумот дошта бошад, бояд ба мақомоти зидаҳл дар бораи онҳо маълумот диҳад, ки ин аст ҳамкориҳои бо тақво ва нақӯи ва набояд касе ба ҳоли онҳо раҳм намояд ва ё барои пӯшонидани сирри онҳо бо онҳо ҳамкори намояд.

Эй мардум!

Маводи муҳаддир бадтар аст аз хамр, зеро он ақдро вайрон намуда, мизочро мекушад ва номусро аз байн мебарад.

Маводи мухаддир агар бо хамр дар масткардан шарик бошад, боз чандин зарарҳои дигар дорад, ки дар хамр дида намешавад.

Баъзе олимон дар бораи маводи мухаддир беш аз 120 зарарҳои дини ва дунявиро пайдо намуданд.

Аз ҷумлаи зарарҳои динияш он аст, ки зикри Худоро аз ёд мебарад, шарму ҳаёро нобуд месозад, боиси тарки намоз ва афтодан дар ҳаромҳо мегардад.

Мухаддирот хатарноктарин силоҳест, ки онро гурӯҳҳои таҳрибкор дар ҷомеаи башари барои расидан ба ҳадафҳои худ истифода мебаранд. Ғолибан ин маводро яҳудиён барои шикаст додани миллатҳои дигар истифода мебаранд, то ҳамаро зери султаи худ қарор диҳанд ва миллатҳоро ғуломи хеш созанд.

Мухаддирот офат ва балоест, ки ҷомеаи башариро ба нести ва нобуди мекашонад.

Хатари он аз хатари бемориҳо ва вабоҳои ҳалокатоваре, ки наслҳоро аз байн мебарад, камтар нест. Барои ҳамин, дар аксари давлатҳо вазорат ва кумитаҳои махсусе барои мубориза алайҳи маводи мухаддир ташкил шудааст ва ҳатто давлатҳои ғайримусулмони хатари онро эҳсос кардаанд ва алайҳи он мубориза мебаранд.

Паҳнқунандагони ин мавод ҳилаҳои зиёдеро ба қор мебаранд ва бо роҳҳои гуногун онро ба

кишварҳои дигар интиқол медиҳанд ва дар байни мардум паҳн мекунад ва онро ба шаклҳои гуногун месозанд ва дар даруни чизе омода мекунад, ки дар ҳаёли кас намеояд.

Эй мусалмонон!

Хатари онро эҳсос намоед ва нагузored, то он ба фарзандони шумо расад. Фарзандони худро нагузored, бехуда дар кӯчаҳо бигарданд ва бо ҳар гуна ашхос алоқа намоянд, зеро агар як инсон вайрон шавад, таъсираш ба ҳамаи ҳамнишинон ва ҳамсӯҳбатонаш мерасад. Алалхусус он ҷавононе, ки бехуда дар кӯчаҳо мегарданд, маҳали шубҳа қарор доранд. Доништа бошед, ки шайтонҳои инси ва ҷинни роҳҳо ва ҳиллаҳои зиёдеро барои вайрон кардани ҷавонон истифода мекунад ва дар ҷамъомадгоҳҳои ҷавонон бештар кор мекунад. Шумо дар замоне умр ба сар мебаред, ки аҳли замона пур аз шар шудааст ва добиёни фасод хеле зиёд гаштаанд ва ба сабаби осон шудани интиқол аз шаҳр ба шаҳр роҳҳои интишори бади низ осон шудааст.

Ин ҳама аз мову шумо талаб мекунад, то бештар ҳушёр бошем, саҳт эҳтиёт намоем ва барои ҳифзи фарзандон бештар аз ҳифзи молу сарват талош кунем.

Кор бисёр хатарнок аст ва палиди ҳамаро фаро гирифтааст.

Барои раҳои аз балои маводи мухаддир бояд аз Худованд кўмак талаб намуд ва алайҳи касоне, ки онро истеъмол мекунанд ва ё паҳн мекунанд, муборизаи беамон бояд бурд.

Бояд ҳамеша фарзандони хурдсоли хурдо насихат намоем, то дар кўчаҳо беҳуда нагарданд ва бо мардуми ношинос ҳамсўхбат нашаванд. Бояд барои ҳазар кунонидани ҷомеа аз ин бало аз тамоми васоил истифода намуд.

Бояд воъизон ба ваъзи худ ва хатибон бо хутба ва аҳли қалам бо нашрияҳо ва ҳукумат бо радио ва телевизион мардумро аз ҳақиқати ин бало огоҳ намонд.

Худованд мефармояд:

﴿ وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ

اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٠﴾ [المائدة: ٢٠]

"Ва шумо бо ҳам бар нақўи ва тақво ҳамкори намоед ва бар гуноҳу душмани ҳамкори накунед. Ва Шумо аз Худо битарсед, ҳамоно, Худованд азоби сахте дорад"

Сураи Моида, 2

Эй бандагони Худо!

Шумо аз Худованд битарсед, аз Ў итоат намоед, ҳамеша фармудаҳои Ўро ба ҷо оред ва аз манҳиёташ худдори кунед.

Шумо бидонед, ки аз чумлаи он чизе, ки Паёмбар (с) бо асҳоби худ байъат карданд, нанӯшидани хамр буд.

Абдуллоҳ ибни Умар ривоят мекунад, ки Паёмбар (с) мефармоянд:

"Ман бо шумо байъат мекунам, ки ба Худо ширк наёваред, нафсеро, ки Худованд ҳаром намудааст, ба ноҳақ накушед, зино накунед, дузди накунед ва маводи масткунандаро нанӯшед.

Ҳар касе, ки инҳоро анҷом дод, ҳадди шариятро (ҳукми шариятро) ба ӯ қори мекунам ва он барояш кафорат мешавад. Ва ҳар киро, ки Худованд ӯро пӯшонад, пас ҳисоби ӯ дар дасти Худованд аст. Аммо касе, ки ин гуфтаҳои болоро анҷом наод, ман барояш ҷаннатро кафолат медиҳам"

Насои

Чи ҳуш кафолатест ва чи кароматест барои касе, ки арақ нанӯшад.

Чи гуна оқил метавонад онро истеъмол кунад, дар ҳоле, ки он бар хилофи фитрати инсонист ва муқобили дастуроти Паёмбар (с) аст ва хилофи ихтиёри Паёмбар (с) аст, дар шаби Исро, ҳангоме, ки Ҷабраил ба ӯ ду қадаҳи шир ва шаробро пешниҳод намуд ва ӯ ширро ихтиёр кард ва Ҷабраил ба ӯ гуфт: Ту фитратро ихтиёр намуди (Яъне чизеро ихтиёр карди, ки фитрати инсон мувофиқ он офарида шудааст).

Чунончи Паёмбар (с) ба касоне, ки арақ наменӯшанд, чаннатро кафолат додаст, ҳамчунин хабар додааст, ки Худованд аҳд кардааст, ҳар ки андак арақ нӯшад, Худованд дар рӯзи қиёмат ўро аз Тинати Хабол менӯшонад. Мардум гуфтанд: Эй Расули Худо, Тинати Хабол чист? Гуфт: Арақи бадани дўзахиён ё афшурдаи дўзахиён аст. Худованд мову шуморо аз он нигоҳ дорад.

Эй бандагони Худо!

Нӯшидани шароб ба ширк наздикаст.

Ибни Аббос (р) мегӯяд: Вақте арақ ҳаром гардонида шуд, асҳоби Паёмбар (с) ба ҳамдигар мегуфтанд: Арақ ҳаром шуд ва баробари ширк гашт.

Абумӯсои Ашъари мегуфт: Барои ман нӯшидани арақ ва ба ҷои Худованд ибодат кардани ҳамин бут баробар аст.

Эй бандагони Худо!

Нӯшидани арақ далели заъифии имон аст, зеро он ба ибодати бут баробар аст.

Ҳар ки арақ нӯшад, ҳаё ва одамгарияш камтар мегардад ва душманию кина ба бор меоварад ва амри ба мункар мекунаду аз ёди Худованд дур мешавад.